

raade, som ere af den Mening, at det aldrig bliver til noget videre med Tobaksdyrkingen, og at det ikke vil faa Betydning i større Omfang, da det ikke bliver en god Tobak, der kan avles her i Landet. Men andre, som ogsaa betragte sig som sagkyndige, sige: Jo, det kan meget godt være, at der kan blive dyrket Tobak i en saadan Udstrækning, at det mærkes betydeligt paa vor Toldlov, idet der bruges ikke saa ganske lidt til det, man kalder Fyldtobak til ringere Sorter, og til andet forskellig Brug. Derfor siger jeg: saa kunne vi ikke lade det blive ved at passere, som det gaar, vi kunne ikke udsætte os for, at vore Statsindtægter svigte efter en større Maalestok. Det var jo særlig Tobakken, vi regnede paa skulde give noget ordentligt af sig. Vi ville ikke udsætte os for, at det gaar dermed som med Spiritus'en og Arveafgiften og meget andet, at de opstillede Beregninger svigte, og at det viser sig, at man regner fejl. Skulde det nu gaa lige saadan hermed, vil det være for silde at gribe ind bag efter; saa have alle disse Mennesker rundt omkring i Landet med fuld Ret indladt sig paa en Dyrkning, fordi den skulde være dem til Fordel, saa kunne vi ikke skride ind, ikke komme bagefter og paalægge dem en Skat, og vi ville ogsaa have ondt ved ad Toldbestemmelsernes Vej at gøre noget, der vil genere dem i væsentlig Grad, da vi ere Skyld i, at de ere slaaede ind paa den Dyrkning i det Omfang, som saa kan være Tilfældet. Jeg kan derfor ikke lade dette Spørgsmaal ligge uden at nævne det og opfordre Regeringen til at overveje det. Og det mener jeg, at jeg kan saa meget lettere, som det maa stemme med de Opfattelser, som raade her i Tinget teoretisk set.

Ja, jeg skal ikke fordybe mig i Betragtninger over Toldloven i øvrigt. Det er sørgelige Resultater, vi ere komne til. Jeg nævnede før den Mangel paa Kritik, der har hersket i dette Ting overfor Byggeforetagender og lignende. Paa samme Maade mener jeg, at vi her have lidt under en anden Mangel, idet vi under Behandlingen af et saa stort Spørgsmaal som den indirekte Beskatning have alt for meget været beherskede af Teori og Doktrinarisme, der have ført os ind paa Veje, som have bidraget i høj Grad, ligesom det andet jeg nævnede, til den økonomiske Tilstand, hvori Landet nu befinder sig. Det er beklageligt, naar de enkelte Teoretikere og doktrinære optræde som Ledere, men det er værre, naar de

vinde Mængden for deres Teorier og den Doktrinarisme, som behersker dem selv. Saa sker der en saadan Skade som den, der faktisk nu er sket i disse Henseender.

Lad mig lige nævne, at jeg synes ikke, det ser godt ud med Resultaterne af vort Forhold til Grønland, den grønlandske Handel osv., at vi nu ere komne op paa en Underbalance af omtrent $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Men der er vel ikke noget her at gøre, skønt ogsaa der have vi vel nok været inde paa en Lovgivning, som vi nærme os til at fortryde.

Jeg vil saa gøre de Bemærkninger angaaende Justitsministeriet, som jeg har til Hensigt at gøre. De ere ikke lange. Skønt jeg ikke vil fordybe mig i en Mængde Enkeltheder paa Finansloven, vil jeg dog nævne en, som allerede i Fjor stødte mig, men jeg tav da stille. Den gaar igen i Aar paa Finanslovens § 26 under Justitsministeriet med et Beløb paa 16,000 Kr. til Dr. Hindhede til hans ernæringsfysiologiske Undersøgelser. Jeg bringer den Debat i Erindring, der om dette Forhold fandt Sted i Sommer paa forskellig offentlig Vis, hvor man har talt efter en stor Maalestok om 6te Afdeling. Vi vide jo allesammen, hvad vi mene, naar Talen er om 6te Afdeling. Det forekommer mig, at hele dette Forhold ligger noget hen i Retning af 6te Afdeling. Jeg vil navnlig anmode det ærede Finansudvalg om at søge oplyst, hvorledes det Beløb paa 16,000 Kr., som findes opført i den Anledning paa Finanslovens § 26, opløser sig, og ganske specielt, hvilke Dele deraf der skal anvendes til Lejeudgift til de Lokaler i enhver Henseende, der skulle anvendes i dette Øjemed. Jeg tror, det vil være i sin Orden, at dette Forhold bliver nøje undersøgt.

Et Forhold, der i Sommer i speciel Grad har fanget min Interesse, er den Debat, der har fundet Sted i Anledning af Husmandsforholdene, specielt her paa Sjælland, og blandt dette ogsaa Husmandsbrandkassen. Det er oplyst, at der er forsikret for et Beløb af mellem 170 og 180 Mill. Kr. i denne Brandkasse. I Henhold til den Lov af 12. April 1889, som gælder om disse Forhold, skal der jo oprettes en Reservefond, der efter den oprindelige Bestemmelse skulde udgøre $\frac{1}{5}$ pCt., men efter en Bestemmelse ved en senere Lov skal udgøre $\frac{1}{15}$ pCt. af Forsikringernes Totalbeløb. Hvis det er rigtigt, som jeg antager at Totalbeløbet er mellem 175 og 180 Millioner, bliver det et Beløb af op imod 120,000 Kr. Nu skal der efter Lo-